

[Boligministeren.]

andraget 3¼ pct. af fremstillingsprisen, og hertil kommer yderligere huslejetilskud til familier med børn.

Det belgiske eksperiment har vist, som Grundejer-Bladet siger, at det trods den genfundne frihed ikke er lykkedes at udleje de gamle bygninger til en pris, der svarer til prisforhøjelsen. Man siger videre, at disse bygninger har tabt i værdi både på det materielle og især på det økonomiske område netop ved denne konkurrence fra nybyggeriet. Grundejer-Bladet slutter sin artikel med at sige — jeg beder om tilfaldelse til at bringe et kort citat —:

„Alt i alt er det belgiske forsøg overbevisende og kan tjene som opmuntring for alle de nationer, som vil vende tilbage til frihed og realistisk opfattelse på det økonomiske område.“

Heri kan jeg være ganske enig. Men vil man målet, må man også ville midlerne, og her har de, der gennem årene har ønsket disse midler, hidtil talt for døde øren, og nu er vi kommet en postgang for sent.

Jeg takker, fordi man har givet mig anledning til at fremsætte disse betragtninger.

Jeg kan i øvrigt slutte med at takke for den stort set saglige debat, selv om jeg ikke har fået tilslutning til de synspunkter, jeg har fremført, eller den redegørelse, jeg har givet. Behandlingen af denne forespørgsel har bragt mange omfattende problemer på bane, og det er givet, at her er tale om forhold, der ifølge sagens natur kræver grundig overvejelse og forhåbentlig deraf følgende muligheder for at nå et resultat, der til sin tid kan opnå den bredest mulige tilslutning. Jeg har navnlig noteret mig den almindelige og udtalte forsigtighed, alle har givet udtryk for vedrørende et så vanskeligt problem som husleje problemet.

Ordføreren for forespørgerne (Thestrup):

Jeg kan kun udtrykke min glæde over, at den højtærede minister ikke er tilhænger af de gamle håndværksmæssige metoder. Jeg er også ganske overbevist om, at de har overlevet deres tid, og at det er nødvendigt at nå frem til en industrialisering af byggefagene.

Jeg takker ministeren for det, han oplyste om zoneinddelingen og om, hvad man

er i færd med vedrørende den. Jeg tror, det er meget nødvendigt at se nærmere herpå.

Hvad angår lån til byggemodning, er det ganske klart, at det kun kan gælde kommuner; jeg kan ikke se, at man kan gå så vidt, at man lader det gælde private folk.

Den højtærede boligminister talte om salg af lejligheder og nævnte i den forbindelse den dom, der nylig er faldet vedrørende overdragelse af en aktie i en lejlighed ude på Frederiksberg. Jeg er naturligvis klar over, at dommen er fuldstændig efter loven, og at der ikke er noget som helst i den retning at kritisere. Men netop dette, at lovgivningen er sådan, rejser det spørgsmål, om ikke det er nødvendigt at søge at løse spørgsmålet om køb og salg af lejligheder, for ellers når man ikke frem til det, der bl. a. skulle bevirke, at lejligheden blev særlig attraktiv at sætte penge i, nemlig det, at den er værdifast. Jeg tror derfor, det er meget fornuftigt nærmere at undersøge, hvordan vi kan nå frem til regler om salg af lejligheder. Det er klart, at der skal ændringer til i tinglysningsloven, men jeg kan ikke se, at man ikke skulle kunne indrette det således, at der også kunne finde belåning sted af sådanne lejligheder. Der findes belåning af sådanne lejligheder de steder i udlandet, hvor ordningen eksisterer, og netop med vort vidstrakte realkreditsystem skulle det ikke være umuligt at finde frem til sådanne belåningsformer.

Den højtærede minister omtalte endelig Belgien; jeg har ikke sat mig så nøje ind i, hvad der er sket dér. Men når ministeren talte om, at i Belgien havde man nøje forberedt frigivelsen af huslejen, så forekommer det mig, at det ikke kan være så langt fra det, som oppositionen netop i dag søger at få den højtærede minister ind på, nemlig at forberede den fuldstændige frigivelse af byggeriet, huslejen o. s. v. Vi er klar over, at det ikke kan ske med ét slag, men må forberedes, og det er netop den forberedelse, vi har tilsigtet at sætte i gang med vor forespørgsel.

Det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen anvendte, ligesom i øvrigt boligministeren, en ikke ringe del af sin tid til et forsvar for den førte boligpolitik. Jeg tror ikke, der er megen grund til at debattere den. Nu 16 år efter krigen, efter overordentlig store